

P. CAROLUS BALIĆ, O. F. M., *Testimonia de Assumptione Beatae Virginis Mariae ex omnibus saeculis, pars prior ex aetate ante concilium Tridentinum*, Bibliotheca Assumptionis B. V. Mariae I, Romae, Academia Mariana, 1948, stron XI + 416.

Teolodzy interesujący się zagadnieniem Wniebowzięcia N. Marii Panny z radością powitają ukazanie się tego dzieła. Tym więcej, iż sama osoba Autora poręcza nam, że dzieło, które oddaje teologom do ręki posiada rzeczywistą wartość. O. Balić jest poważnym mariologiem. Posiada dotychczas piękny dorobek na polu mariologii. Zajmuje się też specjalnie Wniebowzięciem N. Marii Panny. W swej broszurze: „De definibilitate Assumptionis B. V. Mariae in caelum, Romae 1945,

w której poddaje głębokiej i rzeczowej krytyce poglądy O. Jugie zawarte w dziele: „La mort et l'Assomption de la S. Vierge, Étude historico-doctrinale (Studii et Testi), Citta del Vaticano 1944“ O. Balić pisze o sobie: „In hoc articulo (De definibilitate) exhibentur conclusiones generaliores desumptae ex opere De Assumptione beatae virginis Mariae in caelum, quod mox in lucem prodibit. Partem vero huius operis sic inscriptam: Doctrina theologorum a saec. VII usque in hodiernum diem de Assumptione B. V. Mariae in caelum, iam non semel ex cathedra Mariologiae in Pontificio Athenaeo Antoniano summatim exhibui, illamque (trecentis paginis refertam, in quibus plusquam 250 scriptores adducuntur) anno 1942 R. P. Jugie commodavi (Cf. Jugie, 1. c. p. VIII)“ (str. 3).

O. Balić jest nadto prezesem komisji wydawniczej, która chlubi się wydaniem dzieł św. Bonawentury, a obecnie przygotowuje krytyczne wydanie dzieł Jana Duns Scota. W pierwszych miesiącach 1949 r. mają się ukazać dwa pierwsze tomy tego z takim zainteresowaniem oczekiwanego wydawnictwa.

Wszystko to wskazuje, że do obecnego wydawnictwa O. Balić'a można mieć zaufanie.

Dzieło swoje podzielił on na dwie części. W pierwszej: „De assumptione B. virginis Mariae in traditione orientali“ podaje dokumenty Tradycji sprzed soboru Efeskiego (r. 1), z pism apokryficznych (r. 2), z ksiąg liturgicznych grecko-bizantyńskich (r. 3), świadectwa Ojców i pisarzy Kościoła greckiego od soboru Efeskiego do św. Jana Damasczeńskiego (r. 4), świadectwa teologów greckich od św. Jana Damasczeńskiego do końca wieku IX (r. 5), świadectwa Koptów, Etiopczyków, Syryjczyków, Armeńczyków i Nestorianów (r. 6), świadectwa teologów od w. X do soboru Trydenckiego (r. 7).

W części drugiej: „De assumptione B. virginis Mariae in traditione occidentali“ podaje dokumenty z tradycji Kościoła zachodniego: Świadectwa Ojców sprzed soboru Efeskiego (r. 1), z pism apokryficznych (r. 2), z ksiąg liturgicznych (r. 3), świadectwa Ojców i pisarzy kościelnych od sob. Efeskiego do św. Izydora Hiszpańskiego (w. VII) (r. 4), świadectwa teologów i pisarzy kośc. z okresu przygotowawczego i początkowego scholastyki (w. VIII — XIII) (r. 5), świadectwa teologów i pisarzy kośc. z okresu rozwoju i upadku scholastyki (w. XIII — XVI) (r. 6).

Należy z uznaniem podkreślić, że Autor przy każdym świadectwie wypowiada własne zdanie, a ponadto podaje wyczerpująco literaturę związaną z poszczególnym dokumentem, co znacznie podnosi wartość jego dzieła. W ten sposób dzieło to jest nie tylko źródłem, ale i informuje równocześnie o najnowszych problemach na temat Wniebowzięcia N. Marii Panny.